

Sophie Hannah, B.A. Paris,
Clare Mackintosh, Holly Brown

Dublura

Traducere din limba engleză și note de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROWN, HOLLY

Dublura / Holly Brown, Sophie Hannah, Clare Mackintosh și B.A. Paris ; trad. din engleză și note de Alexandra Fusoi. - București : Editura Trei, 2021

ISBN: 978-606-40-0790-2

I. Hannah, Sophie

II. Mackintosh, Clare

III. Paris, B.A.

IV. Fusoi, Alexandra (trad.) (note)

821.111

Titlul original: The Understudy

Autori: Sophie Hannah, B.A. Paris, Claire Mackintosh, and Holly Brown

Copyright © 2019. The Understudy by Serial Box.
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0790-2

Dublura

Sezonul 1, episodul 1

Cutia muzicală

Holly Brown, Sophie Hannah,

Clare Mackintosh și B. A. Paris

KENDALL (Mama lui Ruby)

O clipă, nu vezi decât frumusețe. Se întâmplă pentru că ochiul se duce unde vrea el, unde e atras: către chipul fără cusur, părul auriu prins în coc, brațul întins cu grație, trupul suplu al dansatoarei pe punctul de a-și lua zborul. Numai că se învâрте încet, către tine, și apoi îți dai seama... costumeul mulat de dans, bleu, e împrôșcat cu sânge. Îi lipsește un braț, iar piciorul din partea opusă e răsucit grotesc, într-un fel care arată violență. O balerină care chiar și-a rupt un picior, dar cu siguranță n-a fost ghinion.

Știu un loc unde nu se rătăcește nimeni... Știu un loc unde nu plânge nimeni...

Vocea e stăruitoare și minunată. Sigur că da; este vocea lui Jess Mordue. E incredibil de talentată, poate chiar

la fel de talentată ca fiica mea, Ruby, numai că e mult mai frumoasă. Nu i-aș spune niciodată așa ceva lui Ruby, dar cu greu ar putea să nu remarce. Jess e uluitoare.

Chiar în clipa asta, suntem toate — cele patru mame — reduse la tăcere în biroul directorului. Simt cum mă străpung privirile lui Carolyn, mama lui Jess. Nu vreau să mă uit nici la ea, nici la cutia muzicală diabolică de pe biroul din fața noastră, și nu vreau să cobor privirea ca și cum eu sau Ruby am fi vinovate. Nu se poate să fi făcut ea asta, nu e stilul ei.

Celelalte mame nu știu toată povestea despre Ruby sau despre mine, ori cum ne înțelegem noi două. Sunt toate britanice, poate că n-au încercat să-și închipuie ce greu e să te muți de la LA la Londra, lăsându-ți acolo soțul și asumându-ți singură responsabilitatea pentru creșterea unui copil atât de greu de stăpânit ca Ruby.

Visul ei este să intre într-o lume — o afacere — unde e venerată frumusețea, unde Jess are șanse să fie tratată preferențial, iar Ruby n-o să aibă niciodată parte de asta. Uneori, e copleșită de nesiguranță. Alteori, scapă totul de sub control și apoi regretă. Știu că așa e.

În timp ce arcul se destinde, notele metalice ale pianului devin întâi neregulate și apoi încetează, iar mișcările balerinei sunt tot mai smucite, până când, din fericire, rămâne nemișcată. Adam Racki șoptește, mai mult pentru el decât pentru oricare dintre noi:

— Vești ce pomenesc de fapte nefirești.

Apoi, pentru noi, spune și sursa:

— *Macbeth*¹.

¹ William Shakespeare, *Macbeth*, traducere și note de Dan Amedeu Lăzărescu, Editura Pandora M, 2016, actul V, scena 1.

Carolyn clatină din cap într-o totală sfidare a directorului.

— Vă dați seama ce e cântecul ăsta, nu? întreabă ea.

Are o statură impunătoare, e la fel de înaltă ca Jess, dar mai degrabă solidă decât mlădioasă și nu e genul care să-și îmblânzească trăsăturile cu machiaj. Se lasă în față pe scaun, arătând cu degetul spre cutia muzicală — și spre domnul Racki —, însă am senzația că gestul e îndreptat direct către mine, care stau la două scaune mai la stânga ei.

— E *Castelul din nori*². E Jess, cântând *Castelul din nori*. Cântecul ei pentru audiție. Înțelegeți toți ce-nseamnă asta.

— Încă nu știe niciunul dintre noi ce înseamnă, spune domnul Racki, cu glasul lui răsunător.

Nu e arătos, dar este o prezență care nu poate fi ignorată, ceea ce e logic ținând cont de succesul pe care l-a avut în trecut în West End³. Pe pereți sunt fotografiile cu el pe scenă, cu machiaj, alături de personalități ca... mă rog, nu-i știu pe greii teatrului britanic, dar sunt acolo. Și îmi place obiceiul lui de a cita din piese de teatru, deși uneori citatele în latină sunt puțin exagerate.

— Nu știm cine a lăsat asta în dulapul lui Jess.

N-o să sugerez eu că una dintre celelalte fete din grupul de prietene, deși merită remarcat că au fost cheamă la această întâlnire și mamele lor, Bronnie și Elise. Bronnie stă ca un tampon între mine și Carolyn, iar Elise e așezată de cealaltă parte a lui Carolyn. Fetele noastre studiază toate patru teatrul muzical la Academia Orla

² *Castle on a Cloud*, cântec inclus în musicalul *Les Misérables*, realizat după romanul omonim al lui Victor Hugo.

³ Partea de vest a centrului Londrei, cunoscută pentru numărul mare de teatre și zone comerciale.

Flynn. Noi, „mamele”, am face orice să le apărăm, iar asta ne aduce în conflict unele cu altele. Se pot face și desface alianțe cât ai clipi. Câteodată nu suntem foarte diferite nici noi de un grup de fete de 16 și 17 ani.

Deși Ruby și-a asumat întreaga responsabilitate pentru *evenimentele* de anul trecut, a fost primită de fete înapoi în grup (slavă Domnului!), dar Carolyn n-a iertat-o niciodată. Probabil că nici pe mine nu m-a iertat. Toată povestea i-a tulburat simțul dreptății. La urma urmelor, e profesor de Drept. Nu i s-a părut că Ruby a plătit suficient.

Nu că asta ar scuza comportamentul lui Ruby de anul trecut, dar ideea de agresori și victime minimalizează și simplifică prea mult lucrurile ca să se potrivească în orice situație.

Îi arunc o privire lui Bronnie și-i simt sprijinul tăcut. Din tot grupul de mame, e cea mai blândă, deși nu e genul care să ia atitudine atât de devreme. Fiica ei, Annabel, e dulce și drăguță și evită și ea să ia partea cuiva.

N-are niciun rost să mă uit la Elise, dinspre care simt venind valuri de nerăbdare. Se aude cum bate din picior, părul ei roșcat cu un bob impecabil mișcându-se ritmat, ca un metronom exasperant. Ar prefera să nu fie aici și să-și vadă de făcut milioanele ei. E o pragmatică și muncitoare, exact ca fiica ei, Sadie.

Oare e posibil ca anul trecut să fi fost și noi un grup de patru, cum sunt fetele noastre? Suntem toate foarte diferite, dar mă bazam pe ele. Mi-e dor de ele.

— Ruby a făcut-o, spune Carolyn cu fermitate.

Ce s-a întâmplat cu „nevinovat până la proba contrarie”? Se aplică doar în America?

— Aici, la Academie, tratăm cu foarte multă seriozitate orice amenințare, zice domnul Racki. Siguranța elevilor

noștri este crucială. Dar, fără martori și fără o mărturisire, trebuie să procedăm cu prudență.

Carolyn râde nervos. Apoi se ridică și începe să se plimbe prin spatele scaunelor celorlalte mame. Mă descumpănește, dar n-o să mă trădez.

— Îmi pare foarte rău pentru ce a pățit Jess...

Vocea domnului Racki se pierde când Carolyn se oprește și se uită urât la el. Se hotărăște să facă apel la toată lumea, cuprinzându-le cu privirea pe toate mamele.

— Motivul pentru care v-am chemat pe toate patru azi este că trebuie să ne concentrăm să creăm un mediu propice educației și empatiei, astfel încât oricine ar fi făcut-o să înțeleagă...

— *Empatie?! izbucnește Carolyn. Cineva amenință să-mi schilodească fata!*

— Am stat de vorbă cu toate fetele. Ruby a negat orice implicare și nimeni n-a văzut nimic.

Privirea i se mută repede de la Carolyn. Încă mai sunt uimită că n-a cedat presiunilor ei, care trebuie să fi fost însemnate, și n-a exmatriculat-o pe Ruby anul trecut.

Ruby e încă aici. Ca și mine. Îmi îndrept puțin spatele. Carolyn nu e singura dispusă să lupte pentru fiica ei. Întâmplător, eu am alte arme. Mă aplec pe scaun și mă adresez domnului Racki — Adam — cu glas scăzut, în contrast deliberat cu tonul plângăcios al lui Carolyn. Pentru o clipă, îmi doresc să mai fi avut încă părul blond lung, ca să-l pot arunca pe spate, îmi doresc să fi fost îmbrăcată cu ceva mai decoltat, dar după lumpectomie și chimioterapie părul mi-a crescut într-un ritm de melc, nu-mi ajunge decât până la umeri și are aceeași nuanță de castaniu ca al lui Ruby.

— Ruby n-are niciun motiv s-o amenințe pe Jess, îi spun.

Carolyn vine lângă mine.

— E un bis! aproape că-mi zbiară în față.

Încerc să nu tresar. Să nu dau dovadă de frică.

— Carolyn, te rog stai jos, spune domnul Racki pe un ton autoritar, pe care probabil îl folosește cu elevele.

Văzând că domnul Racki nu are de gând să continue până nu se conformează, Carolyn se așază cu un pufnet sonor. Îl răsplătesc pe director cu un zâmbet.

— Cu siguranță că voi face anchete suplimentare și o să sporesc măsurile de siguranță, dar toată lumea din această încăpere trebuie să-și facă treaba. Până la urmă, toată lumea e o scenă și trebuie să dăm un exemplu pentru fete. Trimestrul n-a început decât de câteva săptămâni. Nu vrem să se repete anul trecut, nu-i așa?

Bronnie încuviințează încruntată, dar bătaia piciorului lui Elise se accelerează.

— Sadie n-are nimic de-a face cu aiureala de anul trecut și n-are nimic de-a face nici cu cutia asta muzicală. Îi dau un exemplu foarte bun fiicei mele.

— Ce s-a întâmplat anul trecut le-a afectat grupul și a amenințat să contamineze toată școala, spune domnul Racki. Când e vorba de adolescente, totul se reduce la dinamică. Toată lumea joacă un rol.

— Nu, răspunde Carolyn, aici e vorba de Ruby. Ar fi trebuit să fie deja exmatriculată, dar o să mă mulțumesc și dacă se întâmplă în clipa asta.

— N-a fost Ruby, îi spun domnului Racki.

În ultima vreme, Ruby a fost mult mai cu picioarele pe pământ; nu lasă nimic s-o distragă de la obiectivul real, pe care îl are de la patru ani: să devină un star.

Îmi fac griji că o parte din ce s-a întâmplat este din vina mea. Ruby a fost foarte afectată de cancerul meu și s-a purtat urât, numeroși terapeuți din LA au spus că nu e

neobișnuit. Aș vrea să fi reacționat altfel la vremea aceea, dar nu pot șterge trecutul. Londra ar fi trebuit să fie un nou început pentru noi, la distanță de un ocean.

Dar asta n-a fost mâna lui Ruby. A promis.

— În sufletul ei, Ruby e o fată adorabilă, spune Bronnie.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Bronnie.

— *Adorabilă?*

Carolyn se întoarce către Bronnie, dar nu se poate întoarce *împotriva* lui Bronnie. Nici chiar Carolyn nu-i poate tăia capul lui Bambi.

— Adam, treaba asta poartă semnătura lui Ruby de sus până jos.

Faptul că-i folosește prenumele e o provocare la fel de mare ca uitătura ei. Domnul Racki îi evită privirea. Ei bine, sunt mama lui Ruby, fir-ar să fie.

— Nu e deloc modul de operare al lui Ruby.

Carolyn se bucură în mod evident de exprimarea mea.

— Deci are un mod de operare, ca un infractor, nu?

Nu o bag în seamă. Ținta mea e domnul Racki.

— Când e pusă în fața faptelor, Ruby recunoaște ce a făcut și are remușcări.

— Vrei să spui că plânge, ripostează Carolyn. Nu-i același lucru cu remușcările. La urma urmelor, e actriță.

— Toate sunt actrițe, spune Bronnie.

Nu știu dacă se referă doar la cele patru fete ale noastre sau la adolescente în general. Secretomania și minciunile vin la pachet.

— I-a spus directorului că n-a făcut-o ea și eu o cred.

Vorbesc pe un ton ferm, poate că ascund și eu o mică actriță. Pentru că, deși tind s-o cred pe Ruby, îmi pun unele întrebări. Dar nu pot să mă trădez, nu pot s-o las pe Carolyn să simtă mirosul sângelui.

Adevărul este că mi-e teamă. Sunt singura de-aici care știe cât de rău o pot lua razna lucrurile când Ruby își pierde controlul.

— Te manipulează, spune Carolyn categoric. Și acum ridică miza. Nu vede nimeni altcineva cât de periculos e?

Elise se ridică brusc.

— Sigur, e foarte neplăcut, îmi pare rău pentru Jess și habar n-am dacă Ruby a făcut-o, dar n-are nicio legătură cu Sadie sau cu mine.

Se îndreaptă spre ușă și apoi spune peste umăr:

— Bronnie, vii? N-are de-a face nici cu Bel.

Bronnie pare nehotărâtă. Ezită doar o clipă prea mult pentru gustul lui Elise, care deja a deschis ușa.

— Ne vedem mai încolo, spune ea, după care iese.

Domnul Racki pare să piardă controlul asupra întâlnirii. Este foarte inefficient, ceea ce a fost în avantajul meu și al lui Ruby când fata a fost primită la școală fără prea multe întrebări. Sunt sigură că n-a stricat nici că Nick a donat banii cu care să fie finanțate două locuri pentru elevi defavorizați. Carolyn probabil anticipează că n-o să ezit să joc pe cartea cancerului sau pe cea a domniței la ananghie, departe de casă. Poate că de-asta are draci. Nu suportă să piardă, iar perspectiva de a fi învinsă din nou de un intelect inferior ca al meu... mă rog, probabil că e mai mult decât poate suporta.

Sau poate că doar o iubește pe fiica ei și nu vrea s-o vadă iar hărțuită. Asta pot să înțeleg. Dacă o cutie muzicală ca asta ar fi apărut în dulapul lui Ruby... în fine, nu-mi place nici măcar să mă gândesc la asta.

— Astea-s aiureli, izbucnește Carolyn. Găsiți-mi un alt vinovat. Să fie al naibii, vă provoc să-l găsiți!

Mă uit rugător la domnul Racki, susținându-mi cauza.

— Obsesia asta pe care o are Carolyn cu Ruby...

— Aș zice că e invers! Ruby e obsedată de Jess! Și să fii a naibii dacă nu mi-a ajuns!

— Persoana care înjură mai mult obține ce vrea? întreb.

Domnul Racki pare un pic încolțit, probabil în căutarea unui citat din teatru care să ne aducă împreună. Apoi își strânge mâinile una într-alta și ne zâmbește tuturor. L-am mai văzut făcând asta, toate l-am văzut, când se hotărăște brusc că lumea are nevoie de dragoste, de dragoste minunată. Da, poate fi greșos de sentimental, dar inimos și, repet, asta e de multe ori în avantajul lui Ruby. Înseamnă că e întotdeauna dispus să vadă tot ce-i mai bun în ea și să-i mai acorde o șansă. Mă uit la el cu ochi mari, plini de curiozitate și aprobare, în timp ce simt cum Carolyn se încordează, în pragul unei noi izbucniri. Poate că n-ar trebui să-mi facă plăcere reacția ei, nu într-un astfel de moment, dar cancerul m-a învățat că trebuie să-ți trăiești viața la maximum, pentru că nu se știe niciodată.

— S-a ivit o ocazie, spune el. Avem o elevă nouă, care a început azi-dimineață cursurile la AOF. O cheamă Imogen Curwood și nu știe nimic despre fete sau despre povestea lor. Nu știe nimic despre nicio cutie muzicală. Și introducerea cuiva nou poate schimba radical dinamica, s-ar putea să fie exact ce le trebuie fetelor.

— Tu vorbești serios? întreabă Carolyn.

— Foarte serios, răspunde domnul Racki pe un ton voios.

E evident că își imaginează că a dat peste soluția perfectă.

— Venirea lui Imogen poate fi un nou început pentru toată lumea.

Un nou început — una dintre expresiile mele favorite. Nici că se putea mai bine.

— E o ocazie pentru fete să rezolve orice diferențe ar avea întâmpinând o nouă prietenă și, ca adulți, noi putem să le oferim încurajările corespunzătoare.

Îi zâmbesc ca și cum ar fi o idee minunată, chiar este, pentru că Ruby n-o să fie exmatriculată. Înseamnă și înfrângerea lui Carolyn.

Și Bronnie zâmbeste. La urma urmelor, domnul Racki e șeful ei, nu prea are de ales. E într-o situație delicată, fiind și angajată, și mama unei eleve.

Fără niciun cuvânt, Carolyn pleacă valvârtej.

Unii nu sunt niciodată fericiți. Cui nu-i place un nou început?

CAROLYN (mama lui Jess)

Trântesc ușa mașinii și stau pe scaunul șoferului cu ochii închiși, numărând.

Unu, doi, trei...

De ce numără oamenii când sunt nervoși? Oare numerele sunt calmante în sine? Hai să vedem.

Patru, cinci, șase...

Nu, nu sunt. E doar o aiureală: mediteză, numără până la zece, zugrăvește-ți în alb pereții dormitorului și pulverizează spray de lavandă pe pernă. N-ai decât să faci toate astea, lumea reală va rămâne la locul ei.

Șapte, opt, naiba s-o ia pe Ruby Donovan. Te rog, fă să fie strivită pe pavaj de un hipopotam obez care cade de la balconul etajului 14.

Lumea reală e tot acolo, iar tu n-o să reușești să dormi la noapte pentru că o javră de adolescentă, alunecoasă ca naiba, îți persecută în continuare fata.

Ușa pasagerului se închide cu un pocnet zdravăn, dar nu foarte puternic. Sunt sigură că Jess nu încearcă să impresioneze pe nimeni demonstrând că abordarea ei în privința închiderii-ușii-în-momente-de-stres e mai matură decât a mea, dar așa pare.

Nouă, fir-ai a naibii, Ruby Donovan, zece, fir-ar a naibii Academia de doi bani Orla Flynn.

Ar fi trebuit să insist pentru o întâlnire între patru ochi cu Adam Racki. De ce ne-a convocat pe toate? Nu era nevoie să fie și Bronnie și Elise acolo, doar dacă n-a crezut că Bel sau Sadie ar fi putut pune monstruoșitatea aia în dulapul lui Jess, și nu crede nimeni. Știm cu toții că Ruby a făcut-o — în adâncul sufletului, știe până și Kendall.

Pot să bănuiesc de ce a vrut să fim toate patru acolo, vierme viclean ce e. A vrut să dilueze efectul Carolyn. („Cine ar putea să-l acuze?“, ar spune oricare dintre membrii familiei mele. Ba chiar s-ar aștepta să mi se pară și mie amuzant.)

Previzibil, nici Bronnie, nici Elise n-au luat atitudine: Bronnie pentru că e la fel de utilă ca o umbrelă nevorbitoare, iar Elise pentru că nu-i pasă. Ceea ce a fost convenabil pentru Racki.

Voiam s-o văd pe Kendall, așadar am fost de acord cu întâlnirea de grup. Sufăr de un optimism naiv care n-o să moară niciodată. Speram că de data asta o să fie altfel, că poate Kendall o să-și asume în cele din urmă responsabilitatea pentru fiica ei detestabilă, în loc să-i găsească scuze. Dacă povestea asta înfiorătoare cu cutia muzicală nu-i de-ajuns s-o facă să spună „Îmi pare tare rău și o să-i trag lui Ruby o săpuneală de n-o s-o uite“, atunci ce-ar putea s-o miște suficient?

— Mami? spune Jess, vocea ei întrerupându-mi șirul gândurilor. Te rog, spune-mi că n-ai făcut urât azi-dimineață, n-ai acuzat-o pe Ruby și n-ai încercat să-i faci s-o exmatriculeze.

Nu spun nimic.

— Așa ai făcut, nu? Fără să discuți cu mine înainte. Mami!

Poate că Jess pare severă și autoritară, dar eu știu ce e dedesubt: anxietate. Teamă. Fiicei mele nu-i place să arate nicio slăbiciune — o trăsătură pe care a moștenit-o de la maică-sa. Anul trecut, când mizeriile lui Ruby au ajuns să fie prea mult pentru ea, n-a plâns și nici nu s-a plâns. În schimb, a dispărut: de acasă și de la școală. Cu ajutorul unor imagini criptice postate pe Instagram, am găsit-o după trei zile, la Manchester. Dormise pe o bancă două nopți. Când, împreună cu Dan, am găsit-o, avea fața acoperită cu o pojghiță de funingine. Ne-a zâmbit și a zis „N-arăt ca o vagaboandă adevărată?”. Când am întrebat-o de ce-a făcut-o, a spus „Aveam nevoie să stau departe de Ruby. Și, înainte să ziceți că nu e cazul să mă mai apropii niciodată de ea dacă nu vreau... nu. N-o s-o las să mă gonească din școală. Acum pot să supraviețuiesc oricărei mizerii.”

Adam Racki a părut destul de panicat de toată povestea, deși cine poate ști dacă era îngrijorat pentru siguranța lui Jess sau pentru reputația școlii, dar nici chiar atunci n-a pedepsit-o adecvat pe Ruby. A părut să decidă că mica incursiune a lui Jess în viața de vagabond în Manchester a fost un fel de exercițiu actoricesc. Și eu n-am putut-o obliga pe Jess să schimbe școala, când ea era hotărâtă să demonstreze cât de dură e aici.

— Mami! Fir-ar al naibii!

Alte mame ar zice Nu înjura de faţă cu mine. Alte mame şi-ar feri fetele de orice rele, în ciuda protestelor lor.

Parcă aud glasul lui Adam: *E o ocazie pentru fete să rezolve orice diferende ar avea întâmpinând o nouă prietenă.* A fost o încercare de manipulare jalnică, de nivel de şcoală primară. Poţi să spui unui grup de copii de cinci ani cine o să fiu noul lor prieten, dar nu poţi să faci la fel cu nişte adolescente. Era o încercare de ispăşire pentru Ruby, după anul trecut?

Jess a fost cândva noua prietenă a lui Ruby. Răutatea se bucură să-şi facă prieteni noi. Îşi freacă mâinile şi spune: *Aah, ce drăguţ! Încă o victimă.*

— N-a fost Ruby, mami.

— Poftim?

Mă şochează şi-mi deschide ochii. Jess şi cu mine nu suntem întotdeauna de acord, dar până acum am fost în privinţa lui Ruby.

— Cutia muzicală. A fost cu mine toată dimineaţa. Eram împreună când am găsit-o şi a fost la fel de şocată ca mine. A început să plângă. Eu eram ceva de genul „Ce mama dracului?”.

— E logic. Când a văzut prin ochii *tăii*, a întrezărit câteva clipe în propria ei minte sucită. Nu mă mir că a plâns. Cea mai mare parte a anului trecut a plâns şi a cerut scuze, dar n-a încetat să te chinuie.

— Interesant, spune Jess indiferentă, răsucind oglinda retrovizoare ca să-şi verifice machiajul. Credeam că o să mergi mai degrabă pe ideea evidentă „a trebuit să se prefacă necăjită ca să pară nevinovată”.

— Nu mi-ar plăcea să fiu previzibilă, mormăi eu.

— Nimic din ce spun despre cum funcţionează mintea lui Ruby...

— Funcționează ca o armă chimică, doar că are înfățișarea unei adolescente.

— ... n-o să te convingă, chiar dacă povestea asta *nu* e deloc stilul ei. Îți tot spun, deși nu ascuți niciodată — Ruby și cu mine ne-am împăcat. Faza cu dispariția mea de anul trecut a înnebunit-o, cred. Știe că toată lumea ar fi dat vina pe ea dacă aș fi fost găsită moartă în vreun șanț.

N-are rost să-i spun să nu mai glumească despre ceva atât de îngrozitor. Ar zice doar că și eu sunt scandalos de directă când îmi convine, și ar avea dreptate.

— Și dacă n-a fost Ruby, cine ar fi putut fi? Bel? Sadie?

— Nu și nu. De parcă ar putea vreuna dintre ele!

Sunt de acord.

— Nu cred că ele au fost. Dar nici nu mă convingi că într-o școală se pot afla mai mulți psihopați capabili de porcării de un asemenea nivel — să-i zicem nivelul Ruby Donovan.

Fac o pauză și mă gândesc.

— Cine știe codul de la dulapul tău?

— Ruby, Bel, Sadie. Dar... există un cod master cu care se deschid toate dulapurile. Elevii intră și ies din birou toată ziua — oricare dintre ei ar fi putut deschide un sertar și l-ar fi aflat. Ce? Poți să spui cu voce tare. Oricum, tot se aude și dacă nu spui nimic.

Nu-mi pasă dacă Ruby a stat lipită de tine toată ziua. Ea a făcut-o. Cumva.

— Cum de nu ești mai supărată? o întreb.

— Aha! Bună întrebare.

— Mulțumesc.

Pornesc mașina, disperată dintr-odată să plec naibii de-aici.

— Oricât de ciudat ar părea, datorită lui Ruby nu sunt complet traumatizată, spune Jess. Chiar a avut grijă

de mine, pe bune. Ca și Bel și Sadie. Anul trecut, totul ajunsese atât de îngrozitor, grupul nostru aproape că se destrămasese și acum... nu știu. Am senzația că suntem iar în regulă. Ba chiar a zis: „Tocmai tu nu meriți asta, după ce ți-am făcut anul trecut. *Eu* aș merita“.

— Bună idee. Imediat ce ajungem acasă, fac o cutie muzicală cu o păpușă Ruby mutilată care să se zvârcolească.

— Nu, nu faci nimic. Te rog, nu face și nu spune *nimic*. Nimic care să aibă legătură cu prietenele mele. Lasă-mă *pe mine* să rezolv. Mami? Să fiu a naibii, dacă pronunți cuvântul „broșură“...

Zâmbesc. Acum, că am ieșit din parcare a Academiei și suntem pe drumul spre casă, mă simt mai bine. E posibilă alergia la școala copilului tău? Oare sunt primul părinte care și-a pus vreodată întrebarea asta? Cu cel mai convingător glas de compromis al meu, spun:

— N-o să cer *astăzi* broșuri de la alte școli. Dar nici nu te las într-un loc unde niște descreierați pun obiecte cu mesaje amenințătoare, artistic lucrate, în dulapul tău. Cred că punctul meu de vedere nu e... illogic.

— N-a fost o amenințare, mami. A fost un banc prost. Și o să mă lași aici, pentru că vreau să rămân.

Și atunci am o revelație: Jess ezită mai mult să-și părăsească prietenele cele mai bune, până și pe cea care a chinuit-o psihologic un an, decât să plece de la cea mai bună școală de arte ale spectacolului din Londra. E extraordinar de talentată, dar teatrul muzical nu apare în visurile ei ca într-ale mele. Dacă toate prietenele ei s-ar muta la o școală normală, probabil că ar alege să meargă cu ele.

— Câtă vreme nu se mai întâmplă nimic, spun eu cu glas stăpânit.

Nu accept înfrângerea definitiv. Doar deocamdată. Dacă mai insist, Jess o să înceapă să pară că îi ia partea lui Ruby în fața mea și asta nu pot să suport. Nu azi.

— Hei, tati!

Face semn cu mâna spre magazinul de biciclete al lui Dan când trecem pe Archway Road.

— Nu cred că-i aici. Pare închis.

— E acasă. A dus-o pe Lottie la dentist la prânz.

Și a hotărât că nu merită să se mai întoarcă la atelier după-masă pentru doar câteva ore. Trebuie să încerc să nu mă gândesc la asta la noapte, când o să dau pe gât cafea la ora 1, încercând să rămân trează suficient cât să avansez măcar un pic în lista cu Treburi Urgente.

Ceva mai util la care să mă gândesc ar fi: cine a făcut și a plasat cutia muzicală? Dacă nu Ruby, care a fost cu Jess toată dimineața, atunci cine? Trebuie să le fi convins pe Bel, pe Sadie sau pe amândouă. Sau chiar cineva din afara grupului lor.

Nu pot lăsa lucrurile așa, nu pot lăsa porcăriile lui Ruby să continue. Dacă n-o să facă nimeni nimic — și e clar că Racki n-o să facă —, atunci o să fac eu.

BRONNIE (mama lui Bel)

Rămân mult în urmă când fetele dau năvală în vestiar, cu obrajii îmbujorați de efort, apoi stau pe-aproape când își scot rochiile, pregătită să le pun la loc. Mă bucur să văd că au ținut seama de cererea lui Adam de a o include pe fata cea nouă — Imogen — în grupul lor. Stă cu ele, cu spatele spre Bel, care îi deschide fermoarul. O cercetez o clipă, întrebându-mă dacă o să-și găsească

locul în grup. Din experiența mea, numerele impare sunt mai dificile decât cele pare, evident că dinamica o să se schimbe. Pare destul de drăguță — păr lung, blond, aproape alb; ochi albaștri mari, ușor bulbucați; nu la fel de înaltă ca Jess sau Sadie, dar mai înaltă decât Bel și Ruby. Pălăvrăgeala lor e doar despre ce o să aleagă Adam pentru spectacolul de la sfârșitul trimestrului — *Poveste din Cartierul de Vest*, pe care tocmai au repetat-o, sau *My Fair Lady*? Azi a fost rândul lui Jess să joace rolul Mariei și a fost atât de bună, încât cred că o să primească rolul. Oricât de mult mi-aș dori, nu cred că o să-l primească Bel, deși, din punct de vedere fizic, cu părul ei lung și negru, e cea mai potrivită pentru rolul Mariei. Și chiar are o voce minunată.

Sinceră să fiu, dacă n-ar fi fost profesoara ei de teatru din școală, Bel n-ar fi aici. I-a plăcut să joace în toate piesele școlare, dar n-a avut niciodată vreo ambiție să ajungă pe scenă. Și, deși a primit de multe ori rolul principal — a fost minunată în rolul Matildei —, nici mie, nici lui Carl nu ne-a trecut vreodată prin cap că ar putea avea un viitor ca actriță. Când doamna Carter ne-a luat deoparte și a sugerat ca Bel să dea o probă pentru școala de teatru, am fost foarte surprinși.

Carl n-a fost entuziasmat de ideea audiției. El e tradiționalist și crede că Bel ar trebui să studieze contabilitate. Zice că e o meserie plăcută pentru o fată și că o să-și găsească întotdeauna de lucru. Nici eu n-am fost convinsă la început. Nu cred neapărat că Bel ar trebui să facă studii de contabilitate, dar profesia de actor e grea, cu nesiguranța și dezamăgirile ei, fără un program regulat, cu mâncat Dumnezeu știe ce și când și dormit pe apucate. Îmi închipui că trebuie să ai obrazul destul de